

✓ **A PARTIR DEL DIA 11... OBERTURA DE CENTRES DE CULTE AMB CONDICIONS**

A aquestes altures estem pendents de la normativa que aquesta setmana sortirà de la nostra diòcesi, per concretar els horaris de la missa diària (a partir del dia 11 i dels caps de setmana a partir del 16 i 17 de maig).

INTENCIONS DE PREGÀRIA EN LES MISSES

Diumenge dia 3.- DIUMENGE QUART DE PASQUA. Sant Felip i Sant Jaume, apòstols.

Per TV local de Sant Vicenç dels Horts, a porta tancada.

12,00 H. (difunts inscrits en les misses d'aquest cap de setmana)

Difunts família Torredemer Roig.

Ricard Ruiz Esteva.

Esposos Agustí Castells i Montserrat Roca.

Difunts de la família Siñol Esteve.

ens han deixat recentment:

Jacinta Serrano Flores

Francesca Mestres Casas.

Dilluns dia 4.- Sant Silvà i Florià, màrtirs

Missa sense poble

Dimarts dia 5.- Sant Màxim, bisbe de Jerusalem

Missa sense poble: Pepeta Castells (15 aniv.) i espòs Ramon Badosa.

Dimecres dia 6.- Sant Domènec Savio,

Missa sense poble

Dijous dia 7.- Mare de Déu dels Desemparats.

Missa sense poble

Divendres dia 8.- Sant Víctor, màrtir

Missa sense poble

Dissabte dia 9.- Sant Pacomi, anacoreta i monjo egipci.

Missa sense poble

Diumenge dia 10.- DIUMENGE VÈ. DE PASQUA.

Per TV local de Sant Vicenç dels Horts, a porta tancada.

12,00 H. (difunts inscrits en les misses d'aquest cap de setmana)

Josep Sagristà i Mercè Prats.

Família Planas Tuset.

Felip Roig Roig (13 aniversari).

Esposos Joan Font (16 aniversari) i Montserrat Mèlich



Parròquia de Sant Vicenç Màrtir

VIDA PARROQUIAL

Plaça de Sant Jordi, 4-6

08620 Sant Vicenç dels Horts

www.vidaparroquial.cat

Telf. 93 656 02 01

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

santvicenc685@bisbatsantfeliu.cat

 **Parròquia Sant Vicenç, màrtir**

 **@vidaparroquial**

Diumenge IV de Pasqua.

3 DE MAIG DE 2020. Nº 18

OBRINT EL COR ALS FELIGRESOS

Tot sembla indicar que el temps del confinament es va acabant, molt a poc a poc. Estarem mesos a tornar a la normalitat. A través del Full i a través de les homilies he volgut transmetre-us coratge i llum, no la que ve de mi –pobre de mi!- sinó la que ens ve de la fe. Ara vull compartir amb vosaltres alguns punts que se m'han refermat aquests dies.

- 1. La fe és un puntal** que, malgrat la nostra fragilitat i les adversitats que vivim, ens sosté i fa "planer" el camí de la vida. Prenen valor tantes pregàries dels salms: "*Espera en el Senyor, sigues valent, que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor*" (salm 14). O el cant: "*Vós sou Senyor ma fortalesa...*" *Retut d'angoixa us he cridat, i vós, clement, m'heu escoltat*". "*Sou nostre ajut en la quimera, refugi nostre en la dissort; el que us coneix en vós espera, i el conduiu sempre a bon port. Mai no s'ha vist abandonat, el qui, de cor, us ha cercat.*"
- 2. Necessitem la Comunitat cristiana.** ¿Qui no ha sentit enyorança de trobar-nos? Sí, ja ho sé: també a nivell familiar, els fills, els néts, les famílies. Hem tingut ocasió de valorar la pròpia família, els amics... Les xarxes socials han suplert, però només en part. Missatges, converses, videocàmeres. Tot ens diu que som sers socials, que ens necessitem tot i que a vegades també tot es pot deteriorar i banalitzar... Però el valor de l'encontre, com queda reforçat! En aquest context vull posar el valor de la comunitat cristiana, la parròquia que és el marc on vivim la fe. Hom pot ser molt espiritual i dir que no necessita per res l'Església, la parròquia. Fins i tot pot dir que li fa nosa perquè la veu amb els defectes

de les persones i semblen un obstacle per arribar a Déu. Però és difícil viure el seguiment de Jesucrist sense l'arrelament a un lloc concret on viure que som germans, que som cridats a formar part del poble de Déu... Et sents lligat a l'Església de Pere, i a uns punts de referència que són fites en el teu camí de la fe: Montserrat, la teva parròquia, aquells amb qui comparteixes la teva fe. M'ho ha fet pensar com heu mostrat satisfacció i agraïment per seguir la retransmissió de les misses des de la parròquia! Com de moltes maneres heu mostrat afecte amb el vostre pastor, interessant-vos per ell...! Com mútuament hem sentit enyorança de retrobar-nos! i com heu manifestat la vostra estima envers la parròquia! Déu vulgui que no hagi passat en va aquesta prova. Potser es reforçaran els nostres vincles, potser valorarem més la nostra comunitat parroquial.

3. **La Missa en sortirà reforçada!** Ens hem adonat més que la necessitem. Tot i que ha sigut un gran ajut poder-la seguir telemàticament, també hem descobert que no és igual, que no n'hi ha prou. No ens pensàvem que fos tan necessari celebrar junts els sants misteris. Però ara que no s'han pogut fer les celebracions, molts (bisbats, capellans, catequistes, etc.) hem tingut la necessitat d'entrar a les cases (televvisions, internet, xarxes...) per fer-hi sentir un signe de proximitat. Ens hem adonat, però, que faltava allò més important. Tot està molt bé, però trobar-se per a la celebració de la missa, cantar, pregar, estrènyer mans amigues, rebre la comunió és tota una altra cosa. Tot això és el que trobem a faltar.

No cal dir que aquestes reflexions no abasten tota la riquesa d'experiències i vivències d'aquests dies: el dolor de malalts i familiars, compartir la tristesa de tants que ens han deixat, i la buidor de les seves famílies per no poder-los acomiadar com cal... La solidaritat de tants sectors de la societat que s'han bolcat a ajudar, el reconeixement envers els treballadors de la sanitat, amb els aplaudiments diaris dels veïns... i el convenciment que tots ens hem plantejat preguntes i reflexions serioses sobre com ens prenem la vida, coses que no fem bé, egoïsmes i afanys que són superflus. I la pregunta per Déu, cercar-lo en la prova i retornar més intensament cap a Ell. I això ho hem viscut molts: també els creients i els propis capellans.

Aquestes darreres reflexions pot semblar que siguin dites de passada... No. Són molt importants i mereixeran que un dia en tornem a parlar.

Mn. Antoni Roca

✓ **CONDOLENÇA**

- La donem als familiars de Jacinta Serrano Flores, que va morir el passat 8 d'abril, a l'edat de 84 anys. Vivia al Turó.

- També el passat 28 d'abril morí la Sra. Francesca Mestres Cases, mare de Jaume Castells, feligrès i col·laborador de la nostra parròquia. Morí a Barcelona, on vivia, a l'edat de 94 anys. Que descansin en la pau del Senyor. Fem costat a les seves famílies, esperant que un dia ens podem reunir i pregar per ells.

LECTURES EN TEMPS DE CONFINAMENT

El confinament m'està deixant molt de temps per llegir, i aquests dies la lectura m'ha ajudat a pensar la meua fe, sobretot a través de coincidències que he trobat en diversos llibres, uns de fe i altres de ciència. En vull destacar dues.

Dos dels llibres escrits des de la ciència (escrits, és clar, abans de la situació que patim) coincideixen a dir que des de finals del segle XX patim dues grans crisis (un dels llibres parla de pandèmies): la de la depressió i la de la solitud. Les malalties mentals -sobretot la depressió- són un dels trastorns més estesos al món desenvolupat, i la seva progressió sembla no tenir aturador.

Per altra banda, quan als 90 van aparèixer les xarxes socials, van ser acollides amb l'esperança que ajudarien a solucionar la pandèmia de solitud que es vivia des de feia un temps. Dues dècades després, alguna cosa estem fent malament, perquè malgrat la proliferació de xarxes socials i de tecnologies de la connexió, les xifres de la solitud no només no s'aturen, sinó que no paren de créixer.

Coincidències, doncs, pel que fa a la diagnosi de la realitat, però també coincidències pel que fa al remei. Segons els llibres científics, està demostrat que les dues solucions més eficaces per garantir la salut mental son donar un sentit a la vida i tenir unes relacions humanes satisfactòries. Donar a la vida un sentit, una raó de ser, vol dir no viure centrat en els mitjans, sinó en els fins. I tenir unes relacions satisfactòries vol dir estimar i sentir-se estimat.

Aquí les coincidències entre els llibres de ciència i els de fe son totals. Déu és per als cristians la raó de ser de la vida. Saber-nos estimats per Ell és el que dona sentit a tot el que fem i al que som. I estimar i ser estimats forma part del nucli central de l'experiència de la fe. Els dos grans manaments són, doncs, el que garanteix la nostra salut mental i la nostra plenitud com a persones.

En definitiva, sento que hauré desaprofitat una gran oportunitat si no surto d'aquesta crisi més cristià, amb Déu més profundament arrelat a la meua vida i alhora més obert i compromès amb els altres.

Joan Ferrés Prats
